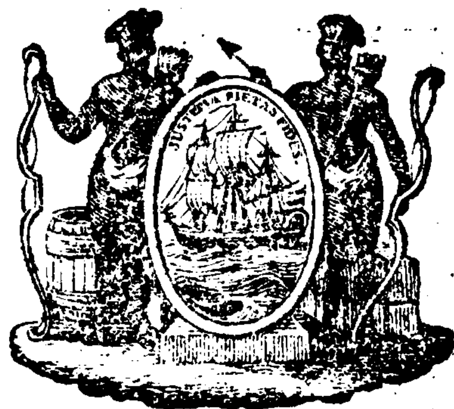
N°. 5. A°. 1834.

VRIJDAG, DEN 17den JANUARIJ.

NIEUWE
SURINAAMSCHE COURANT
EN
LETTERKUNDIG DAGBLAD.

Gouvernements Secretarij.

Den 16 *Januarij* 1834.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 15den dezer, N°. 47 41, de *Curateele* over den persoon van JOHANNES DE GRAAFF GODLT opgeheven zijnde, zoo wordt zulks bij deze ter kennisse van de daarbij belanghebbenden gebragt.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEL.

Militair Bureau.

Den 15 *Januarij* 1834.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, is tot *Tweede Luitenant* bij de Eerste Afdeeling der Schutterij van *Paramaribo*, aangesteld, de Adjudant Onder Officier, JOHANNIS ABRAHAMSZ, van genoemde Afdeeling.

De Chef van den Staf,
R. H. ESSER.

PARAMARIBO, 17 *Januarij* 1834.

HEDEN AVOND, ten Gouvernementshuize *geen* Gezelschap zullende worden afgewacht, zoo heeft de ondergeteekende de eer, zulks door deze ter kennisse van het algemeen te brengen.

De Chef van den Staf,
R. H. ESSER.

DERDE EN LAATSTE OPROEPING.

Worden mits dezen opgeroepen, alle Mannelijke Ingezetenen dezer Plaats, die hun zeventiende jaar zijn ingetreden, edoch hun vijftigste niet hebben volbragt en niet in de Schutterij dezer Plaats zijn ingelijfd, alsmede dezulken, dewelke van elders zich alhier met ter woon hebben begeven, om te verschijnen op Maandag den 20sten dezer, des ochtends ten *acht* uren, voor de Hoofdwacht der Schutterij, ten einde in dezelven te worden ingelijfd.

Paramaribo, *den* 16 *Januarij* 1834.

De Majoor Kommandant der Schutterij,
P. FIERS SMEDING.

NIEUWSTIJDINGEN.

EXTRACTEN uit onderscheidene Hollandsche Dagbladen, tot en met den 13den November jl.

In brieven uit WEENEN, van 30 October, wordt gemeldt, dat de courierwissel met Parijs en Petersburg aldaar zeer levendig was, en dat, behalve de spaansche aangelegenheden, voornamelijk ook de zaken van Turkije daartoe aanleiding schenen te geven; men meende namelijk te Weenen, dat, hoe rustig het voor het oogenblik in Turkije mogt wezen, het ottomanische Rijk zeer ligt plotseling het tooneel konde worden van groote gebeurtenissen, waaromtrent de mogendheden zich in tijds wenschten te verstaan. — Ook aan de gebeurtenissen op het eiland Kandia werd te Weenen gewigt gehecht; »dezelve getuigen van het belastingstelsel van *Mehemed-ali* (aldus merkt de berigtgever aan), hetwelk ook in Syrie en in de overige aan de Porte ontnomene provincien zijne vruchten zal dragen. Men kan het niet ontkennen, dat het bestuur des Sultans drukkend is, maar in vergelijking van de stelselmatige afpersingen des egyptischen Onder-Konings, is hetzelve slechts kinderspel. De Engelschen en Franschen zullen nu ondervinden, wat zij met de jongste gebeurtenissen in Azie gewonnen hebben, vooral de Engelschen, die geene vrienden van vreemde monopolien zijn. De Franschen genieten nog eenige voordeelen, om dat bijna alle takken des bestuurs in Egypte door Franschen geleid worden, en de meeste bestellingen voor het arabische leger en de zeemagt in Frankrijk gedaan worden. Te Londen moeten reeds bittere klagten ontvangen zijn over de behandeling, welke engelsche onderdanen in Syrie ondervinden. Dit alles is echter niets anders dan het natuurlijke gevolg van Engelands met zich zelve in tegenspraak zijnde staatkunde." — In bijzondere brieven uit Konstantinopel, van 10 October, beklaagt men zich, dat de egyptische Onder-Koning zich ongezind betoont, om bepalingen te maken omtrent de door hem, overeenkomstig het onlangs getroffene vergelijk, aan de Porte te betalen schatting. *Elim-effendi*, die door den Sultan naar Alexandria gezonden was, om daarover te onderhandelen, zoude, na lang dralen, eindelijk van *Mehemed-ali* ten antwoord hebben bekomen: »dat, daar zijne geldmiddelen door het uitrusten en onderhouden eener groote armee en vloot waren uitgeput, aan geene betaling van schatting konde gedacht worden, en wel te minder, om dat die uitrustingen tot redding en behoud van het islamismus, en bij gevolg ook in het belang van den Sultan zelven, gedaan waren." Men verhaalde zelfs, dat *Mehemed-ali* den spot zoo verre dreef, dat hij op dien grond van den Sultan zelven die bijdrage eener somme gelds verlangde, en men was te Konstantinopel bevreesd voor de gevolgen van die overmoedige houding van den egyptischen bassa.

Extrakten uit de FRANSCHE Dagbladen tot en met 8 November.

Ofschoon de gisteren verbreide ongunstige tijdingen uit Spanje nog niet bevestigd zijn, houdt men het daarvoor, dat de Koningin-regentes met aanmerkelijke moeilijkheden te kampen heeft. De houding van de beurs schijnt aan te duiden, dat men aldaar nog niet veel hecht aan het berigt van den afval van den generaal *Sarsfield*; — intusschen wordt uit Bordeaux van den 15 geschreven, dat de generaal *Harispe*, de fransche observatie-divisie kommanderende, last heeft bekomen, om zijne manschap op de uiterste grenzen bijeen te trekken.

» Berigten van den liberalen kant uit Grenada van den 16 October houden in, dat de Carlisten toen eene poging hebben aanwend, om ook aldaar eene beweging te veroorzaken, doch dat dezelve is verijdeld, en dat zij zich daarop, ondersteund door bijdragen van de geestelijkheid dier stad en van Mallaga, in het gebergte van Alpuxarres hadden geworpen.

» Hoezeer ook bezig gehouden met de spaansche aangelegenheden, verliest het bewind de zaken van het Oosten niet uit het oog. De maarschalk *Maison* heeft dienaangaande instructien, en bijaldien het hem niet mogt gelukken den russischen Keizer te doen afzien van de regten, welke de Porte aan Rusland bij het laatste tractaat heeft toegekend, houdt men het voor waarschijnlijk, dat genoemde ambassadeur naar Parijs zal terug keeren.

» De ontbinding van de kamer der Stenden van Hessen-Darmstadt schijnt aan te duiden, dat de bevelen van de bondsvergadering tegenstand in Duitschland ontmoeten, en men wacht, dat die vergadering eerlang meer ernstige maatregelen zal nemen. Alsdan zal het bewind van Koning *Philips* door de openbare opinie genoodzaakt worden, zich vrij luide daartegen te verklaren. — Men gelooft echter niet, dat die ontbinding tot eene volks-beweging aanleiding zal geven.

» Het bewind rekent op eene vrij groote meerderheid in de kamer der gedeputeerden. Het is echter niet denkelijk, dat het der regering zal gelukken, om de drukpers aan sterkere banden te leggen.

» De woelingen der werklieden houden aan; — de goudsmitsknechts en kaarsenmakers zijn mede in beweging. — De schoenmakers zijn de gevaarlijkste, om dat hun aantal op 20,000 wordt berekend. Men vleit zich echter, dat, daar werkman en werkbaas beiden geld behoeven, men zal eindigen met zich te verstaan.

— De St. Simonisten hebben te Londen weder in het openbaar gepredikt, en bij deze gelegenheid hunne stellingen omtrent de gemeenschap der vrouwen ontwikkeld; het tweede hoofdpunt hunner leer, de gemeenschap der goederen, hebben zij onaangeroerd gelaten. Hunne zedelooze taal heeft de hoorders van beiderlei geslacht uitermate geërgerd, zoodat uit den kring der omstanders menige kreet van verontwaardiging is opgegaan, en men het er voor houdt, dat de predikingen voor de derde maal niet zullen hervat worden.

Tante Wheesy.

Mijne tante herstelde van hare ziekte. Ons aller vreugde laat zich beter gevoelen dan beschrijven. Onze gedienstigste zorgen namen op nieuw eenen aanvang even als ons onderling krakelen, om elkander daarin te overtreffen. Mijn neef ROBERT zeide op zekeren tijd tegen mijne zuster BRIGITTA, dat hij de redenen van hare betuigingen van teederheid jegens onze tante zeer goed begreep, en zij zeide op hare beurt, dat zij blozen moest over de vleijerijen, die hij jegens haar verkwistte. Op zekeren tijd ontsnapte mij tegen mijnen neef het gezegde, dat hij een lage oogendienaar was, en hij beantwoordde dit met mij een' erfenisjager te noemen. Ik moet hier zeggen, dat de oorzaak, die dit misverstand tusschen ons verwekte, een groot ongeluk voor ons allen was: te voren maakten wij de best vereenigde familie uit, die men zich kan voorstellen.

Weinige dagen na de gelukkige herstelling mijner tante, ontving ik van haar het volgende briefje:

Mijn waarde Neef!

Wilt gij aanstaanden zondag, precies te vier uren, bij uwe arme eenzame tante komen eten. Maar ik wilde, dat gij te twee uren hier waart, want ik wenschte een bijzonder onderhoud met u te hebben. Breng mij den *Observator* mede.

Uwe toegenegene Tante
SUSANNA WHEESY.

P. S. Wees zoo goed een dambord voor mij te koopen en mede te brengen.

Daar ik tegen dien dag mijn woord had gegeven voor een togtje op het land, waarvan ik mij veel vermaak voorstelde, alzoo zekere jufvrouw MARIA BRAKENBURG, aan welke ik mijn hof maakte, van de partij zou zijn, kwam mij deze uitnoodiging zeer ongelegen. Echter bragt dit bijzonder onderhoud, hetwelk zij mij voorstelde, mij tot nadenken, en ik besloot het aangename aan het nuttige op te offeren.

Des zondags, met klokslag van twee uren, trad ik de donkere zaal van mijne tante WHEESY binnen, met een dambord in de eene en den *Observator* in de andere hand. Na eenige voorloopige aanvallen van hoest, sprak mijne tante mij in dezer voege aan:

« THOMAS, ik ben eene arme weduwe. Hoewel ik slechts een en zeventig jaren oud ben, gevoel ik mij door hartzeer en lijden uitgeput, en mijne beenderen zullen niet oud worden. Maar ik hoop, dat gij zult trachten, mij het leven te veraangenamen, gedurende den korten tijd, dat ik nog op de wereld zijn zal. Gij zijt jong en zult misschien vinden, dat mijn onderhoud u tot last is, echter... O! indien ik kinderen had, maar helaas! die heb ik niet, en al mijn vermogen bestaat in effecten, ik kan tot den laatsten penning daarover beschikken, tot den laatsten penning, hoort gij, mijn lieve THOMAS!... Als ik sterf... O, ik ken lieden, die met ongeduld op dit oogenblik wachten, gij zijt het niet, lieve THOMAS, maar ik heb wel gezien, dat gedurende mijne laatste ziekte de meeste van degenen, die mij omringden, niet van harte naar mijne herstelling verlangden."

« Ik moet toestemmen, lieve tante," zeide ik, « hoewel het mij zeer leed doet, dat ik hieromtrent eveneens denk als gij: en ik ben bij deze gelegenheid verontwaardigd geweest te zien, hoe ver een laag eigenbelang het natuurlijk gevoel bij hen verdoofde." Hier belette de aandoening mij verder te spreken.

« Ach, mijn waarde TOM! indien zij allen u geleken? Maar wat nood! zoo veel te erger voor hen en zoo veel te beter voor iemand anders," voegde zij er bij, mij op de hand kloppende. In dit oogenblik gevoelde ik haar eenige erfgenaam te zijn.

« Maar wat ik wilde zeggen, lieve TOM," vervolgde zij met teederheid, « heden is het de dag, waarop ik gewoon was mijne kleine *Flora* (een leelijke kleine bastaardmops) te laten baden; en ofschoon het de arme ziel niet heeft mogen gebeuren, sedert ik weder te *Londen* ben, zoudt gij wel gelooven, dat mijn bediende mij geweigerd heeft haar heden naar de rivier te brengen?"

Op het hooren van dezen trek van hardhartigheid kon ik mijne verontwaardiging niet bedwingen, maar ik trachtte te raden, of dit de geheele gewigtige mededeeling was, die zij mij te doen had.

« Nu lieve TOM, daar gij tijd in overvloed hebt, wilde ik u verzoeken, de goedheid te hebben, de arme kleine morgen tegen twee uren precies te komen afhalen, en naar het park te brengen, om haar in de gracht te laten zwemmen."

Dit voorstel kwam mij weinig verlokkelijk voor, en ik zeide tot mijne tante, dat ik ongelukkig eene afspraak tegen dat uur gemaakt had, om met Dames naar de tentoonstelling te gaan.

« In dat geval, neef, zal ik een ander zoeken, om mij deze kleine dienst te doen."

Met deze woorden zag ik mij onterfd. De opoffering van mijn voornemen van den volgenden dag, scheen mij eene beuzeling toe, in vergelijking van dit ongeluk; en daar het mijn pligt was, den wensch mijner tante in acht te nemen, verzekerde ik haar, dat ik zonder zwarigheid de tentoonstelling voor de jonge *Flora* zou opgeven.

De maaltijden, op welke mijn oom gewoon was geweest ons op zijn landgoed te *Fulney* te onthalen, waren uitmuntend en aangenaam om het gezelschap, hetgeen men daar aantrof, maar die van de zaal mijner tante geleken in niets naar dezelve. Precies te vier uren zat ik aan eene kleine vierkante tafel, tegenover mijne tante WHEESY. Ons maal bestond in eenen gebraden schapenbout, iets, waarvan ik een' afkeer had, drie aardappelen, eene vette podding, en eene in de naaste herberg gekochte flesch cider.

Wij bleven niet lang aan tafel en zij verzocht mij vervolgens den *Observator* overluid te lezen. Daar ik eenige der minst beduidende artikelen wilde overslaan, riep mijne tante: « leest gij aldus de nieuwspapieren? Indien deze taak te moeijelijk voor u is, zal ik trachten een' anderen lezer te vinden. Ach had ik slechts een' zoon! ik ben maar eene arme eenzame weduwe, maar ik kan over mijn vermogen beschikken, zoo als mij goeddunkt, en.... Wel TOM! ik geloof, dat gij weder wilt beginnen; lees dan volstrekt alles van het begin tot het einde." Ik begon dus met de lange lijst van verleende octrooijen en geneeskundige aankondigingen, en las voort tot aan de onderteekening van den redacteur en van den drukker. Naardien mijne tante te tien uren naar bed ging, kreeg ik ten half tien ure mijn afscheid, niet zonder dat mij vooraf aanbevolen was geworden mijn werk van den volgenden dag niet te vergeten.

Des anderen daags 's morgens verontschuldigde ik mij bij Mejufvrouw BRAKENBURG, zeggende, dat eene zaak van gewigt mij beroofde van het vermaak haar naar de tentoonstelling te vergezellen, maar dat ik hoopte, dat zij mij zulks zou willen vergoeden door mij toe te staan, haar dien avond naar den schouwburg te geleiden, hetwelk zij met veel bevalligheid aannam.

Te twee uren precies begaf ik mij naar mijne tante, ten half drie was ik druk bezig met de aangename bezigheid haren beslikten hond te wasschen, en te drie uren was ik weder in de zwarte zaal.

« Kunt gij dammen, TOM?" vroeg mijne tante.

« Neen," antwoordde ik, « tot mijne groote spijt."

« Wel nu, dewijl gij lust hebt het te leeren," zeide mijne tante, « kom van avond te zes uren bij mij thee drinken, en ik zal er u les in geven."

« Ongelukkig voor mij, tante, heb ik heden avond eene dame beloofd haar naar den schouwburg te geleiden, en ik kan mij, zonder de welvoegelijkheid te schenden, daarvan niet ontslaan."

« Zeer goed, mijn lieve, de hemel beware mij, u in uwe vermaken te storen. Ik zal mijn best doen voor heden avond een ander gezelschap te vinden. Gij weet toch, dat ik over mijn vermogen kan beschikken," enz.

Deze enkele woorden bragten mij steeds tot inkeer. Ik ging in der haast Mejufvrouw BRAKENBURG eene verwarde historie vertellen, om deze tweede verbreking van mijn gegeven woord te verontschuldigen en te zes uren was ik ten dienste mijner tante.

« Gij hebt een' goeden aanleg, TOM," zeide mijne tante, nadat wij meer dan twintig partijen om een' stuiver bij het licht eener enkele kaars gespeeld hadden. « Kom morgen op hetzelfde uur weder, om uw verhaal te zoeken." Ik had zeven stuivers verloren.

Verscheiden maanden verliepen aldus voor mij in eene volslagen dienstbaarheid. Ik moest alle zaturdagen alles laten liggen, om *Flora* naar de gracht in het park te brengen: alle zondagen een' schapenbout eten, cider drinken en den *Observator* lezen; al de overige dagen der week van zes tot acht dammen, en telkens, wanneer ik beproefde mij van deze tirannij te onttrekken, waren de bedreigingen mijner tante genoegzaam om mij weder onder het juk te brengen.

Te midden dezer bezigheden, die mij volstrekt van mijne studiën aftrokken, vond ik echter middel MARIA BRAKENBURG dikwerf te zien, zoodanig, dat na verloop van eenigen tijd haar vader mij vroeg of ik ernstige voornemens omtrent zijne dochter had. Ik antwoordde, dat al mijne eerzucht bestond in haar te trouwen, want dat ik haar teeder beminde.

« Wel nu," zeide de Heer BRAKENBURG, « ik heb er niets tegen, dat gij mijn schoonzoon wordt. Uwe tante is rijk, indien zij er in toestemt, u een behoorlijk inwelijksgoed te verzekeren, zal ik u dat ook geven, en MARIA op den koop toe.

Denzelfden avond bragt ik de vraag wegens het huwelijk bij mijne tante op het tapijt.

« Hoe," riep zij uit, » gij trouwen! En wat zou er dan van mij worden? Wie zal mij gezelschap houden en voor mijne oude dag zorgen? Maar het zij zoo, laat mij maar als eene verlatene sterven; ik zal u slechts om eene dienst verzoeken. Wees zoo goed, als gij heengaat, bij mijnen Notaris aan te gaan, en hem te verzoeken, morgen bij mij te komen, alzoo ik eenige veranderingen in zeker instrument te maken heb."

Deze weinige woorden waren genoegzaam om mij tot rede te brengen, en ik verzekerde mijne tante, dat ik er nimmer toe zou overgaan, mij zonder hare toestemming in het huwelijk te begeven.

« Heel goed," zeide zij. » Gij kunt trouwen als ik er niet meer zijn zal. Helaas, gij zult niet lang meer wachten."

Drie jaren daarna was mijne tante nog vol levenskracht, en de Heer BRAKENBURG schonk de hand zijner dochter aan mijnen medeminnaar.

Ik verloor mijne minares en van tijd tot tijd al mijne vrienden. Alleen mijne tante WHEESY bleef mij over. Het eene jaar verliep na het andere. Alle zondagen moest ik mij den schapenbout en alle zaturdagen het baden van den hond laten welgevallen, want *Flora* had eene lange rij van opvolgsters. Den 2 Junij 1831 leefde mijne tante nog. Zij was zeven en negentig jaren oud en ik twee en vijftig. Mijne medeverwanten waren allen overleden en ik bleef de eenige erfgenaam mijner tante. Den 3 Junij vond men haar dood in haar bed. Haar testament werd geopend. Zij had al hare goederen vermaakt aan openbare gestichten van weldadigheid, en aan mij het dambord, waarop wij zes en twintig jaren gespeeld hadden.

De School van den Toovenaar.

Sedert lang, had de Deken van het kapittel van *Compostella* zich vruchteloos het hoofd gebroken, met naar eene of andere kunst of wetenschap te zoeken, waaraan hij zich, in later' leeftijd, zou kunnen toewijden. Een werkeloos leven, mits het hem eer, rijkdom en weelde had aangebragt, zou hem wel hebben aangestaan: want tot den arbeid had hij weinig lust. Eindelijk bepaalde zich zijne keus tot de zwarte kunst. Zoodra hij slechts de eerste moeijelijkheden had doorgeworsteld, dacht hij, zou wel een of ander meer vermogend wezen hem de behulpzame hand komen bieden, en werken in zijne plaats. In stilte, zocht hij dus te weten te komen, waar hij ergens een bekwaam toovenaar kon vinden. Men verwees hem naar zekeren RODRIGO, te *Toledo*, als den vermaardsten, die er in die wetenschap op den ganschen aardbol te vinden was. Voorzien van brieven van aanbeveling, vertrok hij zoodra mogelijk naar *Toledo*, meldde zich bij Don RODRIGO aan, en verzocht als leerling in zijne werkplaats te mogen worden toegelaten.

De Deken had zich voorgesteld in den duivelskunst naar een' man te zullen aantreffen, met een barsch en streng gelaat, een' langen baard, een' tooverGordel en staf. Met verbazing vond hij, integendeel, een' eerwaardigen grijsaard met een zacht en minzaam voorkomen, doch wiens houding anders niets bijzonders had. De Deken droeg hem, al stotterend, zijn verzoek voor, en Don RODRIGO gaf hem vriendelijk ten antwoord: »wees welkom « mijn leerling en mijn zoon. De wetenschap, « die gij leeren wilt, is niet slechts de hoogste « van alle, maar gij vordert ook zuiverheid « des harten, bij hem, die haar beoefenen « wil. Bezit gij die eigenschap?"

— « Ik hoop ja."

— « Ik moet u op uw woord gelooven: want « de krachten der natuur gehoorzamen wel aan « het vermogen van den geest, maar God be« proeft de harten."

« Eer wij verder gaan, moet ik u eene vraag « doen. Zoudt ge tot erkentelijkheid in staat « zijn, wanneer ik u de geheimen der wijsheid « openbaarde?"

— « Ik zou er u mijn leven voor willen wijden!"

— « Zoo veel verlang ik niet: maar, zeg « eens, gij zijt Deken eener oude en vermaarde « kerk: zeker klimt gij, met der tijd, tot nog « hooger' waardigheid op. Wanneer u dit ge« beuren mogt, zoudt ge dan uw' meester wel « indachtig zijn?"

— « Wanneer ik veronderstellen moest, dat « gij mij zulk een' vraag in goeden ernst deedt, « zou ik mij als de slechtste der menschen be« schouwen: al wat ik op de wereld bezit is, « van dit oogenblik af, het uwe."

De Deken voegde de eene plegtige verklaring bij de andere, zoodat de Grijsaard, ten laatste van zijne opregtheid ten vollen overtuigd scheen. Toen stond RODRIGO op, riep de keukenmeid en zeide: »maak twee patrijzen gereed, doch « steek ze niet aan het spit, eer ik u nader last « geef. En gij, mijn zoon, volg mij." Hij geleidde den Deken in eene zaal vol boeken en werktuigen; daar zou hij hem een en ander onderrigt geven.

Naauwelijks waren ze begonnen, of daar zagen ze twee mannen binnentreden, die van *Compostella* kwamen, en een' brief voor den Deken bij zich hadden. Het was een brief van zijn' oom, den Bisschop, die, door eene gevaarlijke ziekte aangetast, den Deken verzocht, hoe eer hoe liever, over te komen, zoo hij zijnen zegen nog ontvangen wilde. Maar de neef, die minder op den zegen van zijn' oom, dan op RODRIGO's lessen gesteld was, wendde eenige drukke bezigheid voor, en de twee gezanten vertrokken zonder het doel hunner zending te hebben bereikt. Evenwel, tegen het einde van den vierden dag, verschenen ze op nieuw, met het berigt van des ooms dood, en met een' brief van het kapittel, houdende benoeming van den Deken in de plaats van den overledenen. Naauwelijks had Don RODRIGO die tijding vernomen, of hij verzocht zijnen leerling, dat hij nu de Dekensplaats aan zijnen zoon mogt toewijzen. Zeer beleefd ontweek de nieuwe Bisschop dat verzoek. Men zou het hem niet kwalijk nemen, dat hij, ten behoeve van zijn' eigen broeder, over die plaats beschikte; doch, wilde de Grijsaard hem naar *Compostella* volgen, en zijn zoon ook, dan zou hij dezen laatsten, bij de eerste gelegenheid, op eene voordeelige wijze zien te plaatsen. De grijsaard nam het voorstel aan, en dus trokken ze op weg. Eerst kort waren ze te *Compostella* aangekomen, toen de Paus den nieuwen boden toezond. Deze dacht; dat zij de bekrachtiging zijner nieuwe waardigheid inhielden, maar hoe stond hij verbaasd, bij het zien, dat de Heilige Vader hem, uit hoofde van zijne uitstekende verdiensten, het aartsbisdom van *Toledo* opdroeg, en hem tevens magtigde, om zelf zijnen opvolger te kiezen tot den post, dien hij het laatst had bekleed. Hoewel de kerkvoogd zelf niet regt begreep, waar toch zijn groote verdienste wel in gelegen was, kwam het hem echter voor, dat hij zeer verkeerd zou handelen, zoo hij de hooge waardigheid, die hem werd aangeboden, van de hand wees. Hij nam die dus aan. De grijsaard verscheen op nieuw en verzocht hem, nederig en beleefd, om toch aan zijn' zoon te denken, en hem tot het opengevallen bisdom te benoemen. De Aartsbisschop gaf hem ten antwoord, dat hij zich, wel is waar, verbonden had, om voor RODRIGO's zoon te zorgen, maar dat hij, ditmaal, in geweten, niet anders doen kon, dan dat bisdom toe te wijzen aan zijn' oom van moederszijde, wien hij sedert lang beloften had gedaan. »Volg mij naar *Toledo*," ging hij voort: »gij zult er beiden de « vrije beschikking hebben over al wat mij be« hoort, en ongetwijfeld vind ik daar gelegen« heid in overvloed, om mij, dubbel en dwars, « van mijne schuld jegens u te kwijten."

De goede man nam met dat antwoord genoegen. Zij vertrokken naar *Toledo*. Don RODRIGO spaarde moeite noch tijd, om den nieuwen Aartsbisschop zijne wetenschap in te prenten. Deze maakte groote vorderingen, en won in korten tijd ieders genegenheid. Na verloop van twee jaren zag men nieuwe afgezanten van *Rome*, die onzen held den kardinaalshoed kwamen brengen, aan hem overlatende, om over zijn Aartsbisdom te beschikken, ten behoeve aan wien het hem goeddacht.

Toen vernieuwde RODRIGO andermaal zijn aanzoek, hij sprak met meer klem en nadruk dan de beide eerste reizen. Hij beriep zich op zijn langdurig wachten, op zijne talrijke diensten, en op de beloften, die hem gedaan waren. De Kardinaal was zeer met de zaak verlegen: hij kon de regtmatigheid dien vertoogen niet ontkennen. Evenwel, Zijne *Eminentie* had, zoo het heette, nog een' nabestaande te plaatsen, die er zeer dringend om verzocht, en het was, in allen gevalle, pligt, voor familiebetrekkingen het eerst te zorgen. »Hoe hetzij, volg mij naar « *Rome*," sprak de Kardinaal tot den grijsaard: « zeer zeker vind ik daar gelegenheid, om u « mijne erkentelijkheid te toonen, door het « geluk uws zoons te verzekeren."

Don RODRIGO gaf ook nog dit maal toe. De nieuwe Kardinaal wist zich te *Rome* algemeen bemind te maken. De Paus deed niets zonder hem te raadplegen; maar weldra werd Zijne Heiligheid gevaarlijk ziek, en stierf binnen weinige dagen. Het *Conclave* kwam bijeen. Toen, vooral, zag men RODRIGO's wetenschap wonderen uitrigten: want de voormalige Deken van het kapittel van *Compostella* werd, met eenparigheid van stemmen, tot hoofd der Christenheid verkozen.

Naauwelijks had men den nieuwen Paus, met de gewone plegtigheid, de driedubbele kroon op den schedel gedrukt, of RODRIGO verscheen op nieuw, en herhaalde voor de vierde maal zijne bede. Maar te oordeelen naar de wijze, waarop Zijne Heiligheid het hoofd schudde, begreep hij aanstonds, dat hem weder hetzelfde antwoord te wachten stond als voorheen. Ditmaal verloor de grijsaard het geduld en geraakte zijne gal in beweging. Hij verklaarde den Paus, dat hij het verzoeken moede was; dat hij zich niet langer met ijdele beloften wilde laten afzetten; dat men hem de goede diensten, die hij bewezen had, niet betwisten kon; dat het tijd werd, dat de Heilige Vader zijn woord gestand deed, of anders rond voor zijne meening uitkwam.

Door zulk een gezegde gebelgd, riep de Paus met hevigheid uit: »en ik ook, ik weet, wat « uwe diensten waard zijn; wat uw loon « behoorde te wezen, ellendig mensch: de « brandstapel! Voort, uit mijn gezigt, ver« vloekte duivelkunstenaar! Reeds al te lang, « heb ik uw strafwaardig bedrijf door de vin« geren gezien, en zoo gij niet binnen vier en « twintig uren, *Rome's* grondgebied verlaten « heb, lever ik u in handen der Heilige *In*« *quisitie*. Zij zal u loon naar werken geven, « schaamtelooze ketter!"

Bij dit zeggen, keerde RODRIGO zich bedaard om. »Heir daar, meisje," riep hij, terwijl hij de deur opende, »steek slechts één' patrijs aan « het spit, want ik zal het avondmaal alleen « houden." Meteen nam de zinsbegoocheling een einde: de vermeende Paus, tot den rang van Deken van het kappittel van *Compostella* teruggebragt, bemerkte eindelijk, dat die volgreeks van jaren en gebeurtenissen, dat al die waardigheden, waarin hij zich verheugd had, niet anders waren geweest, dan een marionettenspel; dat men op de proef gesteld, dat men den draak met hem gestoken, en hem van ondankbaarheid overtuigd had; en dat hij zich bij eenen man had aangemeld, die veel te omzigtig en te wijs was, om zulk een' deelgenoot zijner wetenschap te begeeren, of zelfs toe te laten.

MENGELINGEN.

GALANTERIE IN GROENLAND.

Het Britsche Hernhutters-Genootschap ontmoette de grootste moeijelijkheden om de Groenlanders te overreden van hunne oude gebruiken bij huwelijkszaken af te stappen. Zij hadden het voornemen opgevat om in den echt te treden met vrouwen, welke zij beminden, en leefden met haar op eene hoogst vereerende wijze, loopende dat de inboorlingen niet zouden nalaten hun voorbeeld te volgen. Doch in Groenland vordert het decorum dat eene huwbare jonge dochter niet de keuze eens echtgenoots bepale, hare ouders vermogen zich evenmin hoegenaamd met het huwelijk hunner dochters te bemoeijen, die door hunne minnaars met geweld worden weggevoerd. Zie hier waarin de voorouderlijke galanterie dier wilden bestond, welke ook ten huidigen dage nog niet geheel en al is uitgebluscht. Eenige vrienden begeven zich met den minnaar naar de woning van het door hem verkozen meisje, en voeren het of goedschiks, of met geweld, zelfs in bijzijn der ouders met zich mede.

Menigmalen gebeurt het dat een meisje volkomen onbekend is met het doel der genegenheid van den haar wegvoerenden Groenlander; doch zelfs al ware zij van zijne liefde jegens haar onderrigt, is zij evenwel gehouden den krachtdadigsten tegenstand te bieden, en moet zij zich zelf bij de haren laten voortslepen, wanneer haar verzet ook buiten de huisdeur harer ouders voortduurt, en zij blijft weigeren haren minnaar te volgen, ontvangt zij onmiskenbaar ettelijke geduchte vuistslagen op het hoofd. Zoodra zij voor de hut haars bruidegoms is aangekomen, geeft zij zich aan de meest toomelooze wanhoop over; de haren hangen haar over de schouders, haar gelaat zwemt in tranen en bij de eerste gelegenheid neemt zij de vlugt; gelukt haar dit, zoo verschuilt zij zich in de met sneeuw overdekte rotsen, of in eenzame valleijen, en somwijlen snijdt zij, als laatste hulpmiddel, het gansche hoofdhaar af. Deze laatste daad is ten eenenmale beslissend, want een meisje, dat haar hoofdhaar opoffert, wordt nimmer door eenig manspersoon ten huwelijk aangezocht.

Gelukt het eenen jongman zijne liefde in zijne hut te krijgen, alsdan brengt zij verscheiden dagen in diepe verslagenheid door, zij gebruikt geen voedsel hoegenaamd, en wanneer de zoete vertroostingen zonder uitwerksel blijven, alsdan is het droevig met haar gesteld, want de oude vrouwen des huizes mengen zich in de zaak, en wordt het meisje zeer onzacht door haar behandeld.

Zoodanig is het barbaarsche gebruik hetwelk de zendelingen zich beijverden af te schaffen. Zij wilden dat de jonge Groenlanders, die in het huwelijk wenschen te treden, hen eerst kwamen raadplegen, en dat zij vervolgens hun voornemen eerst aan de ouders van de jonge dochter en daarna aan het meisje zelf kenbaar maakten. In vele gevallen slaagden zij, doch dikwerf was ook de uitkomst onvolkomen; naardien de stijfhoofdigheid der jonge dochters, hare vlugt in het gebergte en de kwade behandeling somtijds de overhand behielden.

Eene weduwe moet hare droefheid niet eeniglijk door hare tranen, door haar verslagen voorkomen, van allen tooi ontbloote hoofdhaar, te kennen geven; maar ook door de verwaarloozing van hare geheele kleederdragt en haren geheelen persoon. Wanneer zij eenigen tijd na den dood haars mans wederom zich betoont aan haar uiterlijke voorkomen gelegen te laten liggen, is zulks een teeken, dat zij niet afkeerig is om zich op nieuw in de huwelijks-kluisters te slaan. Zoodra de jonge meisjes den ouderdom van veertien jaren hebben bereikt en hare eigene waarde beginnen te leeren kennen, alsdan wasschen zij zich het hoofdhaar, ontdoen zich van hun vetsmeersel, en kleeden zich behagelijk; welras zijn zij in opschik tot razernij verzot. Een onderbroek van rendiervel maakt een der voornaamste artikelen van weelde uit. De daemon der ijdelheid en coquetterie heerscht ook bij de vrouwen in Groenland. Een geheel kleed van rendiervel wordt bij die Noordlanders onder den fraaisten opschik gerekend, en heeft voor hen dezelfde waarde, als bij onze schoonen de prachtigste en kostbaarste versierselen. Hoewel de Groenlandsche vrouwen van schoonheid zijn verstoken, bezitten zij toch sierlijkheid van voorkomen, en hare aanminnige en zachte natuurstaat heeft inderdaad iets bekoorlijks.

HET REIZEN VOOR HONDERD JAREN.

De volgende opmerkenswaardige advertentie is getrokken uit de *Caledonian Mercury van 10 July, 1721.* Vermits er is bekend gemaakt, dat de reiskoets naar Londen, de reis niet in 9 dagen volbragt heeft, zoo als bij de reglementen bepaald is, zoo verklaren wij bij deze, dat de slechte toestand van het water en de wegen de paarden eensklaps hebben doen ter neder storten, hetwelk door den ondernemer niet kon voorzien worden; doch voor het toekomende zal zulks stiptelijk in 9 dagen geschieden, ten minste tot Michaelmas: daar een der ondernemers zich nu in staat bevindt om versche paarden te leveren.

[Deze reis wordt nu in plaats van 9 dagen in minder dan 50 uren volbragt, en zal binnen weinige jaren in 24 uren plaats hebben.]

In geen land wordt de woede van te verzamelen zoo ver gedreven als in Engeland. Deze verzamelt komedie-biljetten, gene visite-kaartjes, een derde theepotten, een vierde snuiters, onder anderen, die van zelve het licht snuiten. Een liefhebber, die voor weinige jaren stierf, had zijn genoegen daarin gezocht en zijn vermogen daaraan verkwist, om pruiken van alle mogelijke soorten te verzamelen. Doch de ergste liefhebberij, die haren vriend en verzorger zijn geheel aanzienlijk vermogen kostte, bestond daarin, dat hij de stroppen van al de gevangenen in de drie rijken verzamelde, en met de geschiedenis van hen, die deze halsbanden gedragen hadden, in eene lange gallerij bewaarde.

BERIGT.

(2176) De Uitgevers dezer Courant verzoeken nogmaals hunne respective Inteekenaren, die alsnog ongenegen mogten zijn met de prijsverhooging der contributie van *f* 5's jaars, daarvan schriftelijk kennis te geven, uiterlijk vóór den 20sten dezer maand, zullende na dien tijd, diegenen, welke zich niet hebben aangemeld, beschouwd worden in gemelde prijsverhooging deel te hebben genomen.

Tevens worden HH. Geabonneerden verzocht, ingeval van verhuizing, daarvan kennis te geven aan de Drukkerij, ten einde de Couranten geregeld kunnen bezorgd worden.

PUBLIEKE VEILINGEN.

Ten Huize van den Vendumeester
A. SALOMONS,
Dingsdag, den 14 Januarij 1834.

1.) Een Huis en Erf, staande aan de Ladesmastraat, Lr. D. No. 817. *f* 560. M. B. Chocolaad.

SCHEEPSTIJDINGEN.

Den 14den dezer, de Nd. Am. Brik *Levant*, Kapt. Peter Swenson, van........, passagier: de Heer *P. Nahar*.

SCHEPEN IN LADING.

Naar Amsterdam:

Het snelzeilend gekoperd Fregatschip *Anna Louisa*, Kapt. J. Kersjes de Jong. — Adres bij Gebr. Reyns. — Sluit 20 Januarij.

Het snelzeilend gekoperd Schoonerschip *de Jonge Evert*, Kapt. J. J. Kiers. — Adres bij J. L. Gellée. — Sluit 18 Januarij.

Het snelzeilend gekoperd Tweedeks Fregatschip *Wilhelmina en Maria*, Kapt. J. J. Bart. Adres bij J. L. Gellée. — Sluit medio Februarij. Biedt zijnen Bodem aan ter inlading van Koffij en tot overbrenging van Passagiers, zijnde deszelfs Kajuit daartoe zeer goed ingerigt.

Het Pruissisch gekoperd Fregatschip *Jason*, Kapt. J. Dahms. — Adres bij J. L. Gellée.

Het gezinkt Kofschip *de jonge Gerbrand*, Kapt. R. C. Jacki. — Adres bij J. L. Gellée. Sluit 15 Februarij. — Gemelde Bodem is goed ingerigt tot overbrenging van Passagiers.

Het snelzeilend gekoperd Tweedeks Fregatschip *de jonge Lodewijk Antonie*, Kapt. R. Tjebbes. Adres bij J. L. Gellée. — Sluit 1°. Februarij.

Het snelzeilend gekoperd Schoonerkof *Wilhelmina Frederica*, Kapt. J. H. Bodeman. — Adres bij Bothe & Fuchs. — Sluit p°. Februarij.

Het snelzeilend gekoperd Schoonerschip *Henriette*, Kapt. J. C. Willems. — Adres bij Bothe & Fuchs. — Sluit p°. Februarij.

Het snelzeilend gekoperd Tweedeks Schoonerschip *Edams Welvaren*, Kapt. H. Rolf. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit p°. Febr.

Het snelzeilend gekoperd Tweedeks Fregatschip *Sophia Maria*, Kapt. G. L. Röperhoff. Adres bij L. D. J. van Bommel.

Naar Rotterdam:

Het snelzeilend gekoperd Fregatschip *Alexander*, Kapt. A. S. Casse. — Adres bij J. M. Samson.

Het snelzeilend gekoperd Fregatschip *Piet Hein*, Kapt. Wm. Turnbull. — Adres bij J. M. Samson.

Naar Gloucester:

De Nd. Am. Brik *Wolga*, Kapt. S. Sayward Adres bij J. M. Samson.

De Nd. Am. Brik *Jane*, Kapt. F. J. Foster. Adres bij de Wed. van Praag.

Naar St. Thomas:

De Deensche Brik *Louisa Adelaide*, Kapt. C. S. Feilberg. — Adres bij den Kapitein aan Boord of bij M. M. Curiël.

ADVERTENTIEN.

(2177) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op HEDEN den 17den Januarij 1834, des morgens negen uren, ter Kastelenije van gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven met namen: Onverwacht en Dina; aankomende A. G. BOHLAND.

Paramaribo den 17 Januarij 1834.

☞ Orientalische Schilderkunst.

De Ondergeteekende verwittigd het geëerde Publiek, dat hij de kunst bezit, iemand in drie lessen, VOGELS, BLOEMEN en VRUCHTEN te leeren *Schilderen*. Hij is dagelijks te spreken van 12 tot 2 uren, ten huize van den Heer F. EIJSBREKER.

(2882) A. MULLER.

(2883) Nog voorradig: 12 a 1500 ℔ RIJST, à 21 Cents per ℔; alsmede Groene en Graauwe ERWTEN in vaten, tot billijke prijzen, bij

H. P. VAN MARK.

(2890) **Gebroeders REELFS** bieden te Koop aan: Boter; Zoetemelksche en Zwitsersche Kazen; Hammen; Saucijs de Bologne; Rolpens; gerookte Tongen; Haring; Anchovis; Metworst; Aardappelen; Worst en Saucijsjes: Raap-, Lijn-, Patent- en Zoete Olie; ½ tonnen Zoutvleesch; Zuurkool; roode-, madera-, rijnsche- en port Wijnen; Jenever; cognac en witte Brandewijn; diverse IJzer- en Verfwaren; Glas- en Aardewerk, enz., enz.

(558) M. A. KEIJSER, zal HEDEN MORGEN, op Vendu verkoopen, om verkoop-rekening te sluiten: Een Koffer met Neteldoek.

(2896) J. VAN DER VELDT is voornemens eene reize naar het Moederland te doen.

PUBLIEKE VERMAKELIJKHEDEN.

(2178) Op ZATURDAG, 18den Januarij, *TWEEDE VOORSTELLING* van het Groot Kunsttooneel van *Physische, Mechanische en Optische Instrumenten en Liefhebberijen*, van

A. MULLER, Mechanist.

Deze kostbare verzameling heeft genoemde Ondernemer de eer, in een daartoe geschikte plaats, ten toon te stellen en voor zijn vertrek naar elders, aan het kunstminnend Publiek aan te bieden.

Deze stukken, welke zooveel bijval als toejuiching van ieder aanschouwer heeft mogen genieten, zoo hoopt de Ondernemer ook hier, even als elders, van het geachte Publiek, de eer en hetzelfde vertrouwen te mogen wegdragen en zich steeds gedurende zijn kortstondig verblijf alhier, met een talrijk bezoek vereerd te zien.

De voornaamste stukken, onder verscheidenen zijn:

No. 1. *De schoone verrassende Tempel.*
2. *De Toverkapel en waarzeggende Turk.*
3. *De kleine schrikverwekkende Toovenaar.*
4. *De Kolom van Trajanus.*
5. *De schoone groeijende Rozenboom.*
6. *De kleine Physicus.*
7. *De Tabaks-Koffer of de Zomersche Sneeuwjagt.*
8. *De Wolf en Elephant.*
9. *De Vogelkooi en Mortier.*
10. *De Dobbelsteenen Doos.*
11. *Het schoone Chineesche Vuurwerk.*
12. *De zeer amusante Geestverschijning.*

De nieuwe uitwerking van de Fantasmagoria of amusante Geestverschijning; men zal op eenen verren afstand verscheidenen gestorvenen, als ook nog in leven zijnde personen te voorschijn zien komen; dezelve zullen van gedaante veranderen en weder tot hunne vorige stand wederkeeren, waaronder ook te voorschijn zal komen: 1°. *Prins Willem den 1sten*, 2°. *Machiel Adriaansz. de Ruyter.* 3°. *Van Speijk in de Elizeesche velden.* 4°. *Karel den 2den, Koning van Engeland.* 5°. *Philippus den 2den, Koning van Spanje.* 6°. *De Ouderdom.* 7°. *een Ridder uit den ouden tijd*, en meer anderen, hetwelk de verwachting van het geëerde Publiek, in alles zal overtreffen.

Bovengenoemde zal alles in het werk stellen om *Suriname's* Ingezetenen, aangename avonden te verschaffen.

De Voorstellingen zullen plaats hebben (indien het weder niet al te ongunstig is), op elke *Woensdag* en *Zaturdag*.

De prijzen der plaatsen zijn bepaald, als:

Eerste Rang f 4. — Tweede Rang f 2-50.

Kinderen beneden 10 jaren, betalen half geld.

De toegangs-billetten zijn verkrijgbaar ten huize van den Heer F. EYSBREKER, en op den dag der Vertooning, tevens op de Plaats van het Lokaal, op de *Knuffelsgracht*.

De aanvang des avonds ten 7 uren.

Ter Drukkerij van FUCHS & Co.